

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Szd/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200427
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012200427.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej PhD. a JUDr. Petra Paludu v právnej veci žalobkyne: Mária Váradiová - RENOVA, so sídlom Zimná 29, 075 01 Trebišov, zast.: JUDr. Peter Pandy, AK ul. L. Kossutha č. 99, 077 01 Kráľovský Chlmec, proti žalovanému: Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky, so sídlom Limbová 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. S 12372/2011 zo dňa 14.12.2011, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/87/2012-39 z 27.11.2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/87/2012-39 zo dňa 27. novembra 2012 p o t v r d z u j e.

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Rozsudkom krajského súdu bolo z dôvodov podľa § 250 ods. 2 písm. d) O.s.p. zrušené rozhodnutie ministra zdravotníctva, ktorým zamietol rozklad žalobkyne proti rozhodnutiu ministra zdravotníctva zo 6.10.2011 č. Z 61234/2010 a uvedené rozhodnutie potvrdil. Krajský súd súčasne zrušil aj prvostupňové správne rozhodnutie o uložení pokuty vo výške 3.000 € uloženej za to, že žalobkyňa na základe uzatvorených zmlúv o dielo dodávala poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti Z.Z.HARMONIA, s.r.o. lieky bez povolenia a nedovolené zaobchádzala s liekmi, čím porušila ust. § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona o lieku. Krajský súd o.i s poukazom aj na § 47 ods. 1, 2, 3 zák. č. 71/1967 Zb. dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a dôvodil nasledovne:

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte musí vždy spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným, a to predovšetkým vymedzením skutku v rozsahu miesta, času a spôsobu spáchania deliktu, pokiaľ je to potrebné aj ďalšími okolnosťami. Ako uvádza aj český Nejvyšší správní soud v uznesení č. k. 2 As 34/2006-73 zo dňa 15.01.2008, identifikácia skutku neslúži len k upovedomeniu páchatel'a o tom, čoho

sa mal dopustiť a za aké konanie je sankcionovaný. Len výroková časť rozhodnutia je spôsobilá zasiahnuť do práv a povinností účastníkov správneho konania. Riadne formulovaný výrok je nezastupiteľnou časťou rozhodnutia, nakoľko z neho možno zistiť, či a aká povinnosť bola porušená, aká sankcia bola uložená, len z porovnania výrokov môže vyplynúť existencia prekážky veci už rozhodnutej a len výrok môže byť vynucovaný. Uvedené závery je teda potrebné aplikovať aj na posudzovaný prípad. Tiež je potrebné zdôrazniť, že aj na rozhodovanie a iných správnych deliktoch sa vzťahujú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestanie za trestné činy a v tomto zmysle treba vykladať všetky záruky, ktoré sa podľa vnútroštátneho práva poskytujú obvinenému z trestného činu.

Tunajší súd preskúmal rozhodnutie žalovaného, pričom dospel k záveru, že výrok napadnutého rozhodnutia neobsahuje presný opis skutku, ktorým mal byť spáchaný správny delikt. Pokiaľ prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí uvádza, že žalobkyňa na základe uzatvorených zmlúv o dielo dodávala poskytovateľovi zdravotnej starostlivosti Z.Z.HARMÓNIA, s.r.o. lieky bez povolenia a nedovolené zaobchádzala s liekmi, čím porušila ustanovenie § 3 ods. 1 a § 6 ods. 1 zákona o liekoch, za čo jej podľa § 67 ods. 10 zákona o liekoch bola uložená pokuta vo výške 3.000 €, dospel súd k záveru, že takéto vymedzenie skutku je nedostatočné, keďže výrok rozhodnutia správneho orgánu musí predovšetkým obsahovať podrobný popis skutku spolu s uvedením takých skutočností, aby popísaný skutok nebol zameniteľný s iným. Tunajší súd však vyvodil záver, že v napadnutom rozhodnutí absentuje skutková veta, keďže vymedzenie skutku je nedostatočné. Vo výroku napadnutého rozhodnutia nie je uvedené v akom čase bol správny delikt páchaný a tiež nie sú uvedené názvy liekov, s ktorými mala žalobkyňa nedovolené zaobchádzať, čo spôsobuje možnú zameniteľnosť s iným konaním.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný odvolanie a žiadal ho zmeniť a žalobu zamietnuť. Podľa názoru ministerstva napadnuté rozhodnutie spĺňajú náležitosti dané v § 47 správneho poriadku, je uvedené, kto je adresátom rozhodnutia, čo sa rozhodnutím ukladá a čo je predmetom konania. Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že má vydané povolenie na zaobchádzanie s liekmi a je priestorovo a materiálne vybavený na zaobchádzanie s liekmi. Súčasne žalobca nepreukázal, že jeho konanie bolo v súlade so zákonom o liekoch. Krajský súd sa s touto skutočnosťou v rozsudku mal podľa žalovaného vysporiadať. Ide o denegatio iustice, podľa žalovaného je dôležitá ochrana záujmu štátu, aby sa disponovalo s liekmi v súlade so zákonmi. Sám žalobca v žalobe samotný výrok a jeho náležitosti nenapadá. Dal do pozornosti odvolacieho súdu, že v obdobnej veci krajský súd žalobu zamietol. Podľa názoru ministerstva neuvedenie času a vymenovanie liekov nie je takou vadou konania, ktorá by mala za následok nezákonnosť žalobcom napadnutých rozhodnutí o uložení pokuty.

Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj len „odvolací súd“ alebo „najvyšší súd“), ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal rozsudok krajského súdu na základe odvolania, ktoré bolo podané subjektom na to oprávneným (§ 201 O.s.p.), v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), ktoré spĺňa náležitosti vyžadované zákonom (§ 205 ods. 1 O.s.p.) a smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný (§ 250ja ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta druhá O.s.p.).

Najvyšší súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, pretože v tom nevidel rozpor s verejným záujmom, nepovažoval to za potrebné a dokazovanie nevykonával (§ 250ja ods. 2 O.s.p.). V napadnutom rozsudku a konaní, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd nezistil niektorú z vád taxatívne ustanovených v § 221 ods. 1 O.s.p., zistil však, že rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny, dospel preto jednomyseľne k záveru, že ho treba podľa § 219 O.s.p. v spojitosti s § 250ja ods. 3 O.s.p. potvrdiť. O odvolaní odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil na mieste a v čase oznámenom na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 3 O.s.p.).

Na doplnenie dôvodov rozsudku krajského súdu, s ktorými sa inak odvolací súd stotožňuje, so zreteľom aj na dôvody odvolania odvolací súd uvádza nasledovné:

Dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného ako celku (t.j. rozhodnutia orgánu prvého stupňa i rozhodnutia o rozklade) bola nepreskúmateľnosť rozhodnutia o uložení administratívnej sankcie. Podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu je argumentácia krajského súdu o procesných vadách rozhodnutia osobitne jeho výroku vecne správna. Najvyšší súd pripomína, že krajským súdom použitý odkaz na judikatúru Najvyššieho správneho súdu ČR je potrebnú vnímať ako argumentačné posilnenie praxe správnych súdov v Slovenskej republike. Z konštantnej judikatúry najvyššieho súdu vyplýva požiadavka, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby skutok nemohol byť zamenený za iný, ako to explicitne vyžaduje právna úprava trestania za trestné činy i za priestupky. Uvedený záver je v prípade iných správnych deliktov možné napriek nedostatku výslovnej úpravy vyvodiť už z ustanovenia § 47 ods. 2 Správneho poriadku. Takáto miera podrobnosti výroku je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Opis skutku, ktorým bola porušená právna povinnosť, len v odôvodnení rozhodnutia, pritom nemôže zhojiť jeho absenciu vo výroku rozhodnutia, pretože iba výroková časť rozhodnutia nadobúda právoplatnosť a môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Rovnaký záver zaujal najvyšší súd napr. vo veciach preskúmania rozhodnutí správnych orgánov vydaných pri výkone správneho trestania, ktoré boli vedené pod sp. zn. 2Sžo/238/2009, 2Sžo/15/2011, 2Sž/19/2011, 2Sž/23/2011, 5Sž/17-23-24-25/2011, 5Sžf/85/2011, 8Sž/18-22-23-24/2011.

Podľa § 250i ods. 2 v konaní o správnych deliktoch správny súd koná v tzv. plnej jurisdikcii, tak ako to vyplýva z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podrobne to najvyšší súd, ako súd odvolací rozviedol vo svojom rozsudku 4Sžo/62/2012, ktorým zmenil rozsudok krajského súdu vo veci 2S/225/2011, na ktorý sa žalovaný v odvolaní odvoláva a ktorým rozhodnutia žalovaného o uložení pokuty v obdobnej veci zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu pridrižiava dôvodov svojho rozsudku 4Sžo/62/2012, ktorý je žalovanému ako účastníkovi konania známy a z uvedeného dôvodu nevidel dôvod na vyhovie podanému odvolaniu. Zrušenie rozhodnutia správneho orgánu správnym súdom nie je možné ponímať z hľadiska správneho orgánu ako „denegatio iusticie“, ako to uvádza žalovaný v odvolaní. Krajský súd, a ani súd odvolací zrušením rozhodnutia správneho orgánu nekonajú proti verejnému záujmu, aby sa disponovalo s liekmi v súlade so zákonom. Odvolací súd podčiarkuje, že súčasťou ochrany verejného záujmu pri dodržiavaní zákona o lieku je aj zákonu zodpovedajúce konanie a rozhodovanie správneho orgánu v prípade, ak zistí jeho porušenie.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že procesné nedostatky rozhodnutia žalobca v podanej žalobe nenamietal, odvolací súd uvádza, že nie je v moci súdu prehliadať procesnoprávne nedostatky vydaného rozhodnutia v jeho výroku i v dôvodovej časti, aj keby ich žalobca výslovne neuviedol. Čl. 6 ods. 1 Dohovoru vyžaduje podľa názoru odvolacieho súdu taký výklad ustanovení o dispozičnej zásade v konaní o správnej žalobe, aby bolo súdu umožnené posudzovanie zákonnosti postihovania za správny delikt zo skutkových i právnych hľadísk aspoň v rámci garancie dodržania základných zásad trestania. Zo samotnej žaloby vyplýva, že žalobca namietal skutkové závery správneho orgánu a právnu kvalifikáciu správneho deliktu, ktoré však správny súd nemôže posúdiť bez toho, aby rozhodnutie bolo náležite zdôvodnené v nadväznosti na jednoznačné vymedzenie skutku, ktorý má znaky správneho deliktu, a to vo výroku rozhodnutia. Uvedené kritériá preskúmateľnosti rozhodnutia však rozhodnutie žalovaného ako celok nespĺňa.

Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že krajský súd sa nezaoberal dôvodmi žaloby v plnom rozsahu, zjavne z dôvodu intenzity nepreskúmateľnosti rozhodnutia. To však znamená, že v ďalšom konaní by mal žalovaný dbať na formálne a vecné náležitosti rozhodnutia tak, ako to vyplýva aj z rozhodnutia najvyššieho súdu 4Sžo/62/2012, osobitne aj vo vzťahu ku skutkovému vymedzeniu konania, kvalifikovaného ako dodávanie liekov bez povolenia a nedovoleného zaobchádzania s liekmi. Odvolací

súd uvádza, že predmetný rozsudok najvyššieho súdu sa týkal žalovaného ako účastníka konania a strana žalobcu bola zastúpená advokátom, ktorý zastupuje žalobcu v prebiehajúcom konaní. Preto z dôvodov procesnej ekonomiky odvolací súd nepovažoval za potrebné podrobne uvádzať znenie skôr vydaného rozsudku v obdobnej veci.

Keďže žalobcovi v odvolacom konaní trovy nevznikli, súd o trovách konania rozhodol tak, ako je vo výroku uvedené.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.